

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΕΣ

Βιβλίο Α', ΩΔΗ 11

Λευκονόη, μη ρωτάς, δεν κάνει να ξέρεις
ποιο τέλος όρισαν οι Θεοί για τη ζωή
τη δική μου και τη δική σου·
και μη ζητάς τ' άστρα μελετώντας να τό βρεις.
Πόσο είναι προτιμότερο να δείχνεις υπομονή
σ' ό,τι συμβεί!
Χειμώνες περισσότερους αν μας χρωστά ο Δίας
ή αν αυτόν μάς χάρισε στερνό,
που σπάει το κύμα το τυρρηνικό στ' αντικρινά τα βράχια,
δείξε τη φρονιμάδα σου,
στράγγιζε τα κρασιά σου·
κι αφού η ζωή είναι λίγη,
κλάδευε τη μακρινή ελπίδα.
Όσο μιλάμε, θα 'χει πετάξει πια ο χρόνος.
Άδραξε τη μέρα (Απόλαυσε το σήμερα)
και δείξε -όσο το δυνατόν-
λιγότερη εμπιστοσύνη στο αύριο

ΩΔΗ 25 Στην Εταίρα Λύντια

Αϊ τώρα πια λιγότερες φορές μέσα στις νύχτες
Στα παραθύρια τα κλειστά χτύπους ακούς συχνούς!
Λιγότεψαν οι ακόλαστοι που ερχόντουσαν ξενύχτες
Και δε χαλάν τον ύπνο σου αδιάκριτα μ αυτούς.

Ανοιγόκλεινε εύκολα πριν η πόρτα σου, θυμάσαι;
Μα τώρα το κατώφλι της φυλάει αγκαλιαστά!
Δύσκολα πια τέτοια να κλαιν ακούς: «Λύντια, κοιμάσαι;
Που εγώ, ο καλός σου, χάνομαι, στα μακρονύχτια αυτά;

Κάτω από αφέγγαρο ουρανό και Συ, με τη σειρά σου,
Θα κλάψεις κάποτε γριά σ' απόμερο στενό,
Σ' ώρες χειμώνα, βλέποντας αδιάφορους μπροστά σου,
Αυτούς που σε τριγύριζαν εκείνο τον καιρό!

Γεμάτο φλόγα ο έρωτας και επιθυμίες μαινάδες,
Τα πληγωμένα στήθια σου με λύσσα θα κεντούν
Θα σου ξανάψουν τις ορμές τρελές, σα στις φοράδες,
Μα μονάχα στα δάκρυα σου ξεθύμασμα θα βρουν!

Χλωρό κισσό ολοπράσινο θέλουνε στην χαρά τους
Οι νέοι για τα στεφάνια τους, κι όχι μυρτιές ξερές!
Τα φύλλα που μαράθηκαν τα ρίχνουν μακριά τους
Στους αγύριστου Έβρου τις θολές και κρύες νεροσυρμές!

(Μτφ Μίμης Λουκάτος, Από το περιοδικό ΝΕΕΣ ΕΠΟΧΕΣ
Τεύχος 181, 1 Ιουλίου 1934)

ΟΛΙΓΑΡΚΕΙΑ (ΒΙΒΛΙΟ 1, ΩΔΗ 31)

Σαν τι προσμένει από σε ο ποιητής, Απόλλωνα;
Ποια τάχα χάρη σου ζητά, καθώς απ το κροντήρι
Χύνοντας νιόβγαλτο κρασί κάνει σπονδή σε σένα;
Όχι, δεν σου ζητάει αυτός τα πλούσια βοσκοτόπια
Της Σαρδηνίας κι ούτε βοδιών κοπάδια της Καλαβρίας
Ούτε χρυσάφι λαχταράει από τις Ινδίες και φίλντισι
Ή τους αγρούς που απαλά με τα νερά του
Το ήσυχο ποτάμι ο Λίρης γλείφοντας ποτίζει.
Άλλοι ας κλαδεύουν και ας τρυγούν
της Καμπανίας τ' αμπέλια που η τύχη τους εδώρισε.
Κι ο έμπορος ο πλούσιος ας πίνει
Από τα χρυσά κύπελλα γλυκό κρασί
Που απέκτησε εδώ κομίζοντας εκλεχτήπραμάτεια
Απ τη Συρία. Θα ήταν αλήθεια αγαπημένος των Θεών,
Αφού τρεις και τέσσερις φορές τον χρόνο εδιάβη
Ατιμώρητα και ανέβλαβα το πέλαγος το Ατλαντικό.
Τίποτε δεν ζητώ από αυτά. Μένα με θρέφουν
Λίγες ελιές, ραδίκια από το βουνό κι οι ταπεινές μολόχες.
Γιε της Λητώς, άμποτε να μου χαρίζεις υγεία και καθάριο νου
Να χαίρομαι όσα έχω, σε άθλια να μην πέσω γηρατειά
Κι ας μου είναι πάντα βολετό να κρούω την κιθάρα.

(Από το περιοδικό ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ τεύχος 1695, 15/2/1998
ΜΤΦ Π. Χ. ΔΟΡΜΠΑΡΑΚΗΣ)

«ΚΑΛΕ ΜΟΥ ΣΗΣΤΕ» (Α΄ 4)

Ὁ ἄγριος χειμώνας τέλειωσε κι ἦρθαν μὲ τὴ σειρά τους
ἡ ἀνοιξη κι ὁ Ζέφυρος γεμάτοι μ' ὀμορφάδες,
γιαλοτραβοῦν οἱ μηχανές τὶς ἄβρεχτες καρίνες,
τοῦ κοπαδιοῦ στενόχωρος τοῦ φαίνεται ὁ στάβλος
τὸ γεωργὸ δὲν τὸν τραβάει τώρα ἢ φωτιὰ στὸ τζάκι
κι οὔτε τὸ χιόνι ἀπλώνεται σὲ πάλευκα λιβάδια.
Πρώτη ἀρχινάει τὸ χορὸ ἡ Κυθέρεια Ἀφροδίτη
κάτω ἀπ' τὸ οὐρανοκρέμαστο τοῦ φεγγαριοῦ λυχνάρι,
σφιχτοπιασμένες ἀκλουθοῦν κι οἱ Χάρες μὲ τὶς Νύμφες
βαροῦν μὲ πόδι ἀνάλαφρο τὴ γῆ, κι ὁ πυρωμένος
Ἕφαιστος πάει γιὰ τὰ βαριὰ ἐργαστήρια τῶν κυκλώπων.
Τώρα νὰ στεφανώσουμε τ' ἀστραφτερὸ κεφάλι
πρέπει μὲ χλοερὴ μυρτιά, γιὰ μ' ὀμορφα λουλούδια.
Τώρα νὰ θυσιάσουμε στὸ Φαῦνο προβατίνα,
ἢ κατσικάκι, ἂν προτιμάει, μὲς σὲ βαθύσκια δάση.
Τὸ φοβερὸ θανατικὸ κλωτσάει μὲ πόδι δίκιο
τὶς παραγκοῦλες τῶν φτωχῶν, τοὺς πύργους τῶν ἀρχόντων.
Καλέ μου Σῆστε, τὸ μικρὸ κομπόδεμα τῆς ζήσης
δὲ μᾶς ἀφήνει γιὰ τρανὴ νὰ ξεκινᾶμε ἐλπίδα.
Ἐσένα κιόλας σ' ἔζωσαν τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια
καὶ οἱ ψυχές — ἔχουν νὰ λέν — ὅλων τῶν πεθαμένων
καὶ τὰ φριχτὰ κι ἀγέλαστα τοῦ Πλούτωνα παλάτια,
ὅπου, σὰν φτάσεις, δὲ θὰ βρεῖς χαρὲς τ' ἀπάνω κόσμου,
δὲ θὰ κερδίσεις μὲ λαχνὸ τοῦ τραπεζιοῦ τὴ διάτα,
δὲ θὰ ρουφοῦν τὰ μάτια σου τὸν τρυφερὸ Λυκίδα,
π' ὅλους τοὺς νιοὺς ξελόγιασε, τὶς κοπελλιὲς θὰ κάψει.

ΕΡΩΤΙΚΟ (Α΄ 16)

᾽Ω κόρη, ὁμορφότερη ἀπ' τὴν ὁμορφη μαμά σου,
τὸ ποίημα μὲ τὶς βρисиές νὰ τ' ἀφανίσῃς πρέπει
μ' ὅποιο σ' ἀρέσει τρόπο,
ἢ ρίχνοντάς το στὴ φωτιά, ἢ στὰ νερὰ τ' Ἀδρία.

Ἡ Δινδυμήνη δὲν μπορεῖ, κι ὁ Ἀπόλλωνας τὸ ἴδιο,
δὲν τὸ μπορεῖ κι ὁ Διόνυσος στ' ἄδυτα νὰ ταράξουν
τῶν ἱερέων τὸ νοῦ,
μὰ οὔτε κι οἱ Κορύβαντες μὲ δύναμη περίσσια
βροντοῦνε τόσο τὸ χαλκὸ τὸν καλοδουλεμένο,
ὅσο ἡ μανιασμένη ὄργη, π' αὐτὴν δὲν τὴν τρομάζει
μήτε τὸ περσικὸ σπαθί, μήτε ἡ φουρτουνιασμένη
ἡ θάλασσα, μήτε ἡ φωτιά πὺ φοβερὴ φουντώνει,
μήτε κι ὁ Δίας σὰν ὄρμᾶ μ' ἀγριεμένο κρότο...
Λὲν πὼς ὁ Προμηθεΐας,
ὅταν τὸν ἀνθρώπο ἔπλαθε, ξαπόμεινε ἀπὸ λάσπη
καὶ στὴν ἀνάγκη βρέθηκε νὰ τρέξει νὰ μαζέψῃ
ἄλλη ἀπὸ δῶ, ἄλλη ἀπὸ κεῖ, κι ἔδωσε στὸ θυμὸ μας
τοῦ λιονταριοῦ τὴ δύναμη τὴν ὥρα πὺ βρυχιέται.

Ἡ ὄργη τὸ Θυέστη βούλιαξε σὲ συμφορὲς μεγάλες,
αὐτὴ νὰ πέσουν ἔκανε πανώριες πολιτεῖες
κι ἀπ' τὰ θεμέλια νὰ χαθοῦν, ἢ πιὸ μεγάλη αἰτία
στάθηκε αὐτὴ γιὰ ν' ἀνεβῆ ὁ ἐχτρὸς πάνω στὰ τεῖχη.
Ἄχ! Κάνε τόπο στὴν ὄργη, κι ἐγὼ σὰν παλικάρι
ἔνωσα φλόγα στὴν καρδιά, καὶ στὴν παραφορὰ μου
ἔγραψα ποίημα μὲ βρисиές, μὰ τώρα μετανοιῶνω
καὶ μὲ παινέματα γλυκὰ θ' ἀλλάξω τὶς κουβέντες
τὶς ἄπρεπες, φτάνει νὰ ῥθειῖς ἐσὺ ξανὰ κοντά μου
νὰ μοῦ χαρίσεις τὴν καρδιά κι ἀγάπη μου νὰ γίνεις.

ΣΤΗ ΧΛΟΗ (Α΄ 23)

Μ' ἀποφεύγεις, Χλόη, σὰν τὸ ἐλαφάκι
ποῦ μὲς στὰ βουνὰ τ' ἀδιαπέραστα
σκιάζεται — κι ὄχι στ' ἀλήθεια τοῦ κάκου —
τὶς αὔρες, τὸ δάσος, καὶ ψάχνει
νὰ βρεῖ τὴ μανούλα του
ποῦ τὰ 'χει ἀπ' τὸ φόβο χαμένα.

Τρέμουν τὰ πόδια καὶ τρέμει ἡ καρδούλα του,
πότ' ἀπ' τ' ἀνάλαφρο τῆς Ἀνοιξῆς χόρεμα
πάνω στὰ εὐκίνητα φύλλα,
πότε γιατί χλωροπράσινες σαῦρες
ταρακουνᾶνε τὴ βᾶτο.

Μά, οὔτε σὰν τίγρη ἐγὼ αἰμοβόρα
οὔτε σὰν Γαίτουλας λιόντας
κυνηγῶ νὰ σὲ πιάσω
νὰ σὲ κάνω κομμάτια.

Γιαυτὸ μὴ μὲ φοβᾶσαι κι' ἐπιτέλους σταμάτα
νὰ τρέχεις πίσω ἀπ' τὴ μάνα σου
κοπελλιὰ ἕνα κι' ἕνα γιὰ ἄντρα.